

IJSKELDER

Eerder uitgegeven bij Brave New Books:

Geschopt

Moordtocht

IJSKELDER

door Wilma Wuite

ISBN 9789464803877

©2023 eerste druk

Gepubliceerd door Wilma Wuite bij Brave New Books

Cover: Nelson Petter

Auteursfoto: Judith Lohuis

Redactie: Double U

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm, of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1.

Leeg.

Onbeslapen.

Het bed, waarin Cecile had moeten liggen was netjes opgemaakt. Op het randje van de dageraad was Berend van Baerle wakker geworden op de bank. Koud, stijf en met een knallende hoofdpijn. Hij was naar de slaapkamer gewankeld om zich het laatste stukje nacht te koesteren aan de warmte van het slapende, zachte lijf van zijn vrouw. Maar in plaats van een in het donker gehulde kamer, had hij de gordijnen open, en het bed onberispelijk opgemaakt aangetroffen.

Waar was Cecile? Was ze er geweest toen hij thuiskwam? Hij herinnerde zich dat hij bij de jongens om de deur had gekeken. En dat hij Melle, zijn jongste zoon van vijf had ingestopt. De jongen had dwars in bed gelegen met het dekbed op de grond. Jonne en Hidde waren in diepe rust geweest. Berend had een glas water gedronken en was op de bank gaan zitten. Vaag stond het beeld hem bij van de punter, die over het Bovenwiede aan was komen varen en de sloot van het buurhuis in was gegaan. Daarna moest hij in slaap zijn gesukkeld. De alcohol en vermoeidheid hadden genadeloos toegeslagen.

Hij opende de deur van de badkamer, maar die was leeg. De studeerkamer, naast de slaapkamer idem dito. Opeens bedacht hij dat hij Bono, hun oude hond niet had gezien of gehoord. Hij beende naar de hal, waar het dier een plekje had onder de kapstok. De versleten deken van Bono lag op een slordige hoop onder de kapstok, maar van de hond geen spoor.

‘Bono, waar zit je?’ fluisterde hij. Geen reactie. Was Cecile met de hond aan het wandelen? Maar het sloeg toch nergens op dat ze dan het bed had

opgemaakt? Bovendien liet ze Bono nooit meer uit. Hij liep naar de achterdeur, gooide die open en stapte naar buiten. Door het natte gras liep hij naar de steiger, waar twee dekstoelen en een tafel stonden. Op de tafel stond een halfvol wijnglas en op de steiger lag een fles. De rode wijn was over de steiger gelopen en liet een donkere vlek achter. Ze had hier dus gezeten. Het was een mooie avond geweest. Maar waar was ze nu?

Op een sukkeldrafje liep hij terug naar huis. In de bijkeuken lag Bono's waterbak op zijn kop tegen de muur. De riem van de hond hing aan de kapstok. Berends sokken lagen midden in de bijkeuken. Hij herinnerde zich dat hij zijn schoenen had uitgetrokken en in een plas water was gestapt.

De deur, was die op slot geweest? Hij kon zich niet herinneren dat hij de sleutel gebruikt had. Wat was er aan de hand?

Berend tastte in de zak van zijn broek naar zijn telefoon. Tijdens het etentje van gisteravond had hij het toestel uitgezet. Nu drukte hij op de aan-knop en wachtte ongeduldig tot het ding tot leven kwam. Hij vond drie gemiste oproepen, een sms-bericht en twee apps. De sms ging over zijn telefoonabonnement. Het eerste appje was van zijn collega Pieter, die meldde dat hij niet bij het etentje aanwezig kon zijn. Of Berend het door wilde geven.

Het tweede was van Cecile. *Moet met je praten!*

Het derde bericht deed hem de haren te berge rijzen. *Ik moet weg zoek me nietik laat wel wat van me horen zog voorde kinderen.*

Ook dit bericht kwam van Cecile. Ze had het rond half elf verstuurd. Hij las het drie keer voor het tot hem doordrong wat er stond.

Ze moest met hem praten en daarna moest ze weg? Terwijl hij niet thuis was? Meteen begon hij een antwoord te typen.

Hoezo moet je weg? Waar naartoe? En wanneer kom je terug? Hoezo heb je de jongens alleen gelaten? En waarover moest je met me praten? Zijn duim bleef boven de verzendknop hangen. Hij veranderde de tekst een paar keer, maar kwam toch terug op zijn eerste ingeving. Deze keer draalde hij niet. Hij verzond het bericht en staarde naar het scherm. Een grijs vinkje.

Er moest iets aan de hand zijn. Iets met haar ouders. Of met iemand anders in de familie. Ze was niet zonder goede reden zomaar vertrekken. Toch?

Heb je Bono meegenomen? typte Berend onder het vorige bericht. Daar stond nog steeds een grijs vinkje achter. Ze had het nog niet ontvangen.

Een ijzeren band leek zich om zijn borst te klemmen. Hij liep terug naar de slaapkamer, waar hij op de rand van het bed ging zitten. Hij vroeg zich af waar ze nu was en in welk bed ze sliep. En bij wie.

Nee, maande hij zichzelf tot orde. Ze was hooguit bij een vriendin gaan logeren. Ze was kwaad, omdat hij haar had laten zitten. Maar hij begreep niet waarom ze niet had gewacht tot hij thuis was. Wat was er zo belangrijk dat ze zo plotseling vertrokken was?

Hij rende de trap op naar de speelzolder. Daar was een logeerkamer. Het bed stond altijd opgemaakt klaar, voor het geval er iemand kwam logeren. Niet dat dat vaak voorkwam. Hij deed het licht aan en opende de deur van die kamer, maar ook dat bed lag er netjes en onbeslagen bij. Hij liep terug naar de keuken en deed het licht aan. Op het whiteboard aan de wand stonden wat aantekeningen. Cecile hield het bij om overzicht te houden van alle afspraken van het gezin. In de eerste kolom stonden boodschappen die gehaald moesten worden. De tweede kolom was een wekkalender.

Bij dinsdagmiddag stond *Hidde – Thom*, en bij dinsdagavond *Cecile roeien*. Het was doorgestreept met een woeste haal. Erachter stond een grote B, met een woedende emoji erachter. Ook stond er een krabbel die hij ontcijferde als *Claire tel*. Cecile's zus, die ergens op de wereld rondzwierf. Hij herinnerde zich dat Cecile het op emotionele toon over haar gehad had toen hij haar gemeld had dat hij niet thuiskwam. Ze wilde op dat moment niet zeggen wat er aan de hand was en had gezegd dat ze het er later over zouden hebben. Of ze haar zus gesproken had wist hij niet eens, maar het leek er wel op.

Bij donderdag *Jonne SO Engels*. *Cecile kbw school*.

Op zaterdag stond opgetekend *school Melle*

Peinzend keek hij naar de dingen die Cecile belangrijk had gevonden om op te schrijven. Ze had een afspraak voor donderdagavond. *Kbw school*. Wat het ook maar inhield.

Hij huiverde. Zijn voeten waren ijskoud. Hij ging naar de slaapkamer, trok zijn shirt en broek uit en kroop onder het dekbed. Hij had nog een uur voordat de wekker weer zou gaan. Met wijdopen ogen staaarde hij naar het langzaam binnendringende licht van de aanbreekende ochtend.

2.

‘Papa, waar is mama?’ Melle stond in zijn Spongebob-pyjama naast zijn bed.

‘Papa!’

‘Hè? Wat?’ Hij moest toch in slaap gesukkeld zijn, ondanks alles wat er door zijn hoofd was gegaan.

‘Waar is mama?’ herhaalde Melle.

‘Dat weet... Ik denk dat ze al weg is.’ Hij ging rechtop zitten. Zijn mond voelde droog en zijn hoofd bonkte nog steeds. Voorzichtig stond hij op.

‘Kom, we gaan ontbijt maken.’

Berend pakte Melle bij de hand en liep met hem naar de keuken, de vragen van de kleine jongen negerend.

Jonne stond bij het aanrecht boterhammen te smeren.

‘Hoi pap. Is mama met Bono aan het wandelen ofzo? Ik heb hem geroepen, maar hij kwam niet en hij ligt niet op zijn plaats.’

‘Ik, eh... ik weet het niet. Mama moest vanmorgen vroeg weg, denk ik. Heeft ze gisteravond niets tegen jou gezegd?’

Jonne keek hem bevreemd aan. ‘Nee. Waar moest ze dan naartoe?’

‘Dat weet ik niet. Ik neem aan dat ze iets van haar werk heeft.’

‘Hè? Ze is toch altijd vrij op woensdag? Ze heeft gisteren aan Maartje gevraagd of die donderdag op Melle wilde passen. Niet vandaag.’

Berend antwoordde niet, hij pakte zijn telefoon weer en hoopte dat er een bericht was van Cecile. Iets. Wat dan ook. Als ze maar iets van zich had laten horen. Hij zag een ongelezen bericht, maar dat was van zijn vriend Dirk Koppers, die meldde dat hij eind van de week weer thuis zou zijn.

Van Cecile geen reactie. Sterker nog, het ene grijze vinkje was nog steeds eenzaam, grijs en alleen. Cecile had zijn berichten niet ontvangen. De vuist, die vanmorgen vroeg zijn hart had omklemd kneep nog wat harder. Ze hadden een moeilijke tijd gehad, dat zeker, maar hij had gedacht dat de crisis in hun relatie door de vakantie voorbij was. Berend kon geen enkele reden verzinnen voor haar plotselinge vertrek.

‘Maar als mama niet met Bono uit is, waar is die hond dan? Zou mama vergeten zijn hem mee naar binnen te nemen? Was hij er wel toen jij thuiskwam?’ hoorde hij Jonne vragen.

‘Ik weet het niet.’ Zijn stem klonk schor en hij had moeite met ademen. ‘Ik zal straks naar hem zoeken.’

Op Melle’s vraag of Berend hem met de auto naar school zou brengen knikte hij afwezig. Hij moest aan het werk, maar zijn bezorgdheid nam hand over hand toe. Als hij Cecile niet kon bereiken moest hij er zijn voor de jongens. Alleen had hij afspraken op kantoor en Jan Maarten zou het niet tolereren dat hij niet op kwam dagen. Helemaal niet na een avond doorzakken.

‘Waar is Hidde?’ vroeg hij, de paniek nam meer en meer bezit van hem.

‘Nog in zijn nest, denk ik,’ antwoordde Jonne.

Hij beende naar de slaapkamer van Hidde en riep dat hij wakker moest worden. Daarna liep hij terug naar de keuken, waar hij koffiezette en een boterham smeerde voor Melle en zichzelf. Vijf minuten later kwam Hidde gapend de keuken binnen.

‘Waar is mama?’

Berend zuchtte en slikte moeizaam.

Hij herhaalde de smoes, die hij al eerder had gebruikt. Hidde keek hem verwonderd aan.

‘Maar ze werkt toch nooit op woensdag?’

‘Nee, maar nu blijkbaar wel, oké? Ik breng jullie naar school. Ik moet zo naar mijn werk.’ Hij spoorde de jongens aan zich te gaan wassen en aankleden. Met een gezicht als een oorwurm liet Melle zich van zijn stoel zakken en verdween naar zijn kamer. Berend liep achter hem aan. Ondanks zijn

bezorgdheid vervloekte hij Cecile. Hoe kon ze van hem verwachten dat hij de zorg voor de jongens en de hond op zich nam, naast zijn drukke baan? En hoe durfde ze zomaar te verdwijnen, zonder aanleiding en zonder verklaring? Zijn keel leek dichtgeknepen te worden. Hij ademde een paar keer diep in en uit, maar zijn bezorgdheid nam hand over hand toe.

Hij hielp Melle in de kleren en zat Hidde achter de vodden, zodat ze op tijd klaar zouden zijn voor school. Jonne was al vertrokken op zijn fiets. Ondanks de regen was hij zonder klagen aan de tocht naar Meppel begonnen. Berend liep naar buiten en riep de hond, maar kreeg geen reactie. Hij keek nog even om en besepte op hetzelfde moment dat de punter niet aan de steiger lag. Er ging een schok door hem heen. Zondag hadden ze gevaren. Toen was het mooi weer geweest. Hij had de boot gisteravond onderdak willen leggen, maar daar was niets van gekomen. Hij opende de deur van het botenhuis in de hoop dat de jongens hem daar neergelegd hadden, omdat het was gaan regenen, maar hij vond niets. Even was hij uit het veld geslagen. De punter weg, Bono weg, Cecile weg. Die dingen moesten met elkaar te maken hebben. Maar wat? Cecile liet het varen altijd aan hem of een van de jongens over. Ze wist niet eens hoe de buitenboordmotor werkte. Met een frons op zijn voorhoofd sloot hij de deur van het botenhuis weer en liep terug naar huis. 'Kom op, jullie moeten naar school.'

Onderweg belde hij naar kantoor. Marieke, zijn secretaresse, nam op.

'Berend, waar zit je? Jan Maarten vroeg naar je en die nieuwe client, meneer Hospers zit op je te wachten. Je zou hier om acht uur zijn, weet je nog?'

'Sorry. Er is iets tussengekomen. Ik ben er over een half uur.'

Voor Marieke kon protesteren verbrak hij de verbinding.

'Hidde, jij moet Melle in de klas brengen. Ik moet weg. Ik ben al laat.'

Meteen zette Melle een keel op en ook Hidde protesteerde, maar Berend sloot zich ervoor af. Duizend gedachten tolden door zijn hoofd. Bij school zette hij een huilende Melle en een chagrijnige Hidde uit de auto.

‘Tot straks,’ riep hij, waarna hij snel weer in de auto sprong en wegreed. In de achteruitkijkspiegel zag hij zijn twee jongens hem verloren nakijken. Hij kreeg een brok in zijn keel, die hij driftig wegslikte.

Binnen een half uur was hij in Zwolle, waar hij de auto slappend op zijn plek zette en op een holletje naar binnen liep. Daar haalde hij zijn telefoon uit zijn zak. Het ene grijze vinkje had plaatsgemaakt voor twee blauwe. Cecile had zijn berichten gelezen.

3.

De nieuwe client was onverrichter zake vertrokken en had na aandringen van Marieke een nieuwe afspraak gemaakt voor morgenochtend. Berend deed de deur van zijn kantoor dicht, nadat hij tegen Marieke had gezegd dat hij voorlopig niet gestoord wilde worden. Hij zocht het bericht, dat hij aan Cecile gestuurd had nog eens op. Ze had nog steeds niet gereageerd. De zenuwen gierden door zijn lijf. In een impuls belde hij de politie, maar degene, die hij aan de telefoon kreeg, maakte hem duidelijk dat ze weinig voor hem konden doen als ze nog maar net weg was. De vrouw was meelevend, probeerde hem gerust te stellen en vertelde hem dat ze de eerste 24 uur in ieder geval niets konden doen en als ze zijn bericht wel gelezen had, zou ze vast snel reageren en uitleg geven. Ze verbrak de verbinding, nadat ze hem sterkte had gewenst.

Hij probeerde het even van zich af te zetten en probeerde zich te concentreren op zijn werk, maar hij was er met zijn hoofd niet bij. Halverwege de ochtend kwam Marieke schoorvoetend bij hem binnen.

‘Gaat het wel?’ vroeg ze bezorgd. ‘Je ziet er niet goed uit.’

Hij knikte en verklaarde dat hij slecht geslapen had. Toen hij daar niet verder op inging vertelde ze dat zijn collega Pieter hem wilde spreken.

‘Tets over gisteravond, hij is op zijn kamer. En Jan Maarten wil je spreken. Hij vond het niet kunnen dat je Hospers hebt laten wachten.’ Berend zei dat hij wel even bij ze binnen zou wippen. Bij allebei kreeg hij de wind van voren. Pieter was kwaad omdat hij hem niet had afgemeld voor het diner. Jan Maarten gaf hem een veeg uit de pan, omdat hij had verzaakt tegenover een potentiële nieuwe klant. De dag sleepte zich daarna voort. Om half drie belde Hidde met de vraag waar Cecile was.

‘Maartje zou toch oppassen?’

‘Nee pap, Maartje zou misschien morgen oppassen. Op woensdag is mama altijd vrij, dus dan hebben we geen...’

‘Ja, ik weet het. Waar is Melle nu?’

‘We zijn op het schoolplein. Zijn juf heeft hem naar de BSO gebracht toen er niemand kwam opdagen. Ze zegt dat ze je heeft geprobeerd te bellen. Ze was boos. En toen mochten we hier blijven.’

‘Ik ga wat regelen. Ik bel je zo.’ Hij griste zijn spullen bij elkaar en stond op.

‘Wat ga je doen? Heb je nog punten voor de meeting vanmiddag? Hugo vroeg ernaar.’ Marieke was zoals gewoonlijk geruisloos zijn kamer binnengeslopen. Ze zag er weer onberispelijk uit in haar korenblauwe jurk en degelijke schoenen met een klein hakje. Elke haar in haar kapsel zat netjes op zijn plaats. Om haar hals hing een bril aan een gouden brillenkoord. Ze keek hem verstoord aan.

‘Hè? Nee. Ik moet naar huis, Marieke. De jongens zijn alleen.’

‘Alleen?’ vroeg ze verbaasd. ‘Is Cecile niet thuis dan? Het is toch woensdag? En die vergadering...’

‘Ik moet echt weg,’ onderbrak hij haar. ‘Ik moet naar de jongens. De oude mannen moeten het deze keer maar zonder me doen.’

‘Wat is er aan de hand, Berend? Waar is Cecile?’ De bezorgdheid was van haar gezicht te lezen, maar toen rechtte ze haar rug. ‘Hugo zal het niet zo erg vinden als je er niet bent, maar je weet hoe Jan Maarten erover denkt.’

En of hij dat wist. Hugo Velsink, de V in BVB-advocaten, was tegen de 70. Hij kwam de laatste tijd nog maar een paar keer per week op kantoor. Victor Beerslag was nog ouder en kwam alleen nog voor de vier-wekelijkse meetings. Jan Maarten Blok was degene, die de touwtjes stevig in handen had en het niet duldde dat mensen verstek lieten gaan.

‘Zeg maar tegen hem dat ik onverwachts weg moest.’ Berend wilde de deur uitlopen, maar Marieke versperde hem de weg.

‘Waarom was je vanmorgen te laat? En waar is Cecile?’

‘Ze is... Ik weet niet waar ze is. Toen ik gisteravond thuiskwam was ze weg. Laat me er gewoon langs. Verzin maar wat.’

‘Wie moet wat verzinnen?’

Onverwachts stond Jan Maarten Blok in de deuropening. Met zijn 1,90 meter en slanke postuur was hij een indrukwekkende verschijning. Zijn staalgrijze haar zat onberispelijk en zijn groengrijze ogen straalden evenveel warmte uit als een pak diepvriesspinazie. Marieke deed verschrikt een stap achteruit. Ze kleurde tot diep in haar decolleté.

‘Noodgeval. Ik leg het later wel uit, maar ik moet nu naar huis. Mijn kinderen hebben me nodig.’ Hij stapte langs Marieke en Jan Maarten. Jan Maarten riep hem na dat hij bij de meeting verwacht werd, maar Berend deed net alsof hij het niet hoorde. Marieke was prima in staat het op te lossen. Zijn telefoon ging over toen hij de deur nog niet uit was, maar hij negeerde het geluid. Dat kwam straks wel.

Weer overbrugde hij de afstand tussen Zwolle en Giethoorn binnen een half uur. Hij parkeerde zijn auto bij school. Onderweg naar de ingang keek hij naar de gemiste oproepen op zijn telefoon. Een onbekend nummer - dat zou van Melle’s juf zijn – en Marieke prijkten in de lijst. Ook een melding van een voicemailbericht. Hij luisterde het af. Bernadet, Melle’s juf meldde dat ze Melle naar de BSO bracht en dat Berend hem daar op kon halen. Haar stem klonk vriendelijk.

Melle stortte zich op hem, zodra hij binnen was. Hij tilde de jongen op en drukte hem dicht tegen zich aan.

Eenmaal thuis pakte Hidde zijn spelcomputer en plofte nukkig op de bank. Berend schonk limonade in en zette een kop koffie voor zichzelf.

‘Wanneer komt mama terug?’ dreinde Melle toen hij achter zijn glas limonade zat. Berend staarde uit het raam van de keuken naar Wiedezicht, het vakantiehuis aan de andere kant van de sloot. ‘Ik weet het niet, jongen.’

Opeens hoorde hij een bekende blaf. Aan de overkant van de sloot, in de tuin van Wiedezicht, zag hij Bono staan. Hidde sprong op en Melle liet zich snel van zijn stoel glijden, waarbij hij het glas limonade omstootte.

‘Bono!’ riepen ze in koor.

‘Hoe komt die daar nou?’ vroeg Hidde.

‘Geen idee. Kom, we gaan hem halen.’ Berend opende de tuindeur. Zodra de hond de stemmen van zijn baasjes hoorde begon hij wild te kwispelen en nog harder te blaffen.

‘Blijf daar, Bono!’ beval Berend. Hij rende over de brug naar de brug van het buurhuis. Bono rende mee en sprong tegen hem op, zodra hij voet zette op het terrein van Wiedezicht.

‘Hé jochie, hoe kom jij hier zo verzeild?’ De hond antwoordde door hijgend tegen Berends been te gaan zitten en zijn oren in zijn nek te leggen. Een man kwam het huis uit.

‘Is dat uw hond? Mijn dochter heeft hem gisteravond uit de sloot gevestigd. Alles was donker aan de overkant, dus hebben we hem hier gehouden. Vanmorgen was er ook niemand thuis.’

‘We waren hem kwijt. Ik was pas laat thuis en mijn vrouw...’ Berend stopte midden in de zin. ‘Vanmorgen heb ik gezocht, maar de jongens moesten naar school en ik moest naar mijn werk. We waren nogal ongerust. Dank u wel voor het redden en oppassen.’

Hij wilde zich omdraaien en weglopen, maar de man hield hem tegen. ‘We hebben voer voor hem gekocht. Wacht, ik haal het even.’

Hij liep weg, om even later terug te komen met een zak hondenbrokken uit de supermarkt. ‘Acht euro,’ deelde hij mee.

‘Oh, ik heb geen geld bij me.’

‘Wij gaan zo weg,’ antwoordde de man. Zijn gezicht stond neutraal, maar toch ging er een bepaalde dreiging van hem uit. Berend draaide zich om en liep naar de brug met Bono in zijn kielzog. Thuis kroop de hond meteen onder de kapstok en Berend ging terug met een tientje.

‘Vraagje,’ begon hij ongemakkelijk, toen hij het geld in de zak van de man zag verdwijnen. ‘Hebben jullie gisteren iets gehoord of gezien voordat jullie Bono uit de sloot hebben gevestigd?’

De man keek hem nors aan. ‘Nee. Dat beest spartelde en piepte. De kinderen hebben hem gevonden en op de wal gesleept.’

‘Is hun iets opgevallen?’

De man haalde zijn schouders op. ‘Niet dat ik weet.’

‘Kan ik ze spreken?’

De man keek hem onwillig aan, maar op hetzelfde moment stapte een meisje van een jaar of zestien naar buiten.

‘Ik heb hem uit de sloot gehaald. Ik had hem Shadow genoemd. Daar luisterde hij naar, dus ik dacht...’

‘Dank je wel. We zijn blij dat hij boven water is. Mag ik je wat vragen? Heb jij gisteravond iets gezien of gehoord bij ons, voordat je Bono vond?’

Het meisje dacht even na. ‘Ik heb alleen een boot weg horen varen, maar ik weet niet of die hier vandaan ging of verderop. Ik moest wat ophalen en toen hoorde ik Shadow piepen. Hij verdronk bijna.’

‘Welnee, die hond kan prima zwemmen en hij was anders gewoon weer bij hemzelf op de wal geklommen.’

‘Nietwaar, hij kon niet zelf uit de sloot komen. Charly en ik hebben hem met z’n tweeën uit het water moeten slepen. Hij kon bijna niet meer op zijn poten staan. Ik weet zeker...’

‘Ja, het is al goed. Kom, we gaan.’ De man pakte het meisje bij haar arm en duwde haar voor zich uit. Berend zag nog net dat ze hem een verontschuldigende blik toewierp.

‘Nogmaals bedankt!’ riep hij haar na. Hij bedacht dat hij haar best iets had kunnen toestoppen als dank, maar toen hij thuiskwam en de zak voer nog eens bekeek ontdekte hij een prijssticker van € 3,99.

Een half uur later zag hij de man met een koffer het huis uitkomen. Even later kwam het meisje naar buiten, in gezelschap van een meisje van ongeveer dezelfde leeftijd en twee vrouwen, duidelijk zussen. De jongste van de twee had een klein, blond meisje aan de hand. Toen ze op het pad waren zag hij de vrouw met het kleine meisje afscheid nemen van de anderen.

4.

Een boot die wegvoer, had het meisje gezegd. Was Cecile met de punter vertrokken? Hij was vergeten te vragen of ze gezien had hoeveel personen erin zaten. Of misschien had ze Brian, de buurman aan de andere kant, weg zien varen. Die ging er 's avonds vaak op uit. Er zat geen vast patroon in zijn vertrek- en aankomsttijden. Hij moest maar weer eens wagen een voet over de brug te zetten om Brian aan de tand te voelen. Het ergste wat hem kon overkomen was dat hij hem van het erf afschopte. Of een blauw oog sloeg. Hidde en Melle waren nog in de tuin, Bono lag op zijn plek en gluurde met zijn oren in zijn nek naar Berend. Hij dook in elkaar toen Berend zijn hand naar hem uitstak.

‘Wat is er toch met jou gebeurd, joh? Wat is dat voor schichtig gedoe?’ Berend krabbelde hem achter zijn oor, waardoor de hond weer wat rustiger leek te worden. Daarna stond hij op en waagde zich op het terrein van de burens. Brian studeerde, zo ging het verhaal, maar Berend had hem nog nooit zien vertrekken op een manier waarop studenten vertrekken. Met een rugzak, een schoudertas, mobiel in aanslag. Brian vertrok op klompen met de punter en kwam terug met de punter. Als hij al lopend vertrok, was hij meestal binnen een half uur terug. Maar Berend was lang niet altijd in de buurt, dus misschien had hij wel een vertekend beeld.

Cecile vertelde weleens over de vreemde gewoonten die Brian erop nahield en dat ze niet echt dacht dat Brian naar een school ging. Maar misschien studeerde hij wel thuis, achter zijn computer.

Berend liep langs het huis van de burens, een ouder echtpaar, dat de helft van het jaar in Portugal woonde. Ook nu waren ze alweer een tijdje weg. Het pad naar Brians huis was donker door een woekerende heg. De kozijnen van

het huis bladderden en op het bemoste rieten dak waren de verroestte metalen draden te zien. Hoe vaak was hijzelf dit pad opgelopen? Vroeger, toen Dirk Koppers hier woonde met zijn ouders en zus. Als Berend bij zijn opa en oma logeerde kwam hij hier regelmatig over de vloer. De familie Koppers was naar Sneek verhuisd toen Berend een jaar of vijftien was. Jannes en Trudy, de ouders van Brian, waren daarna in het huis getrokken.

De achterdeur was niet op slot, maar Berend vermoedde dat dat gewoon was. In de tijd dat Jannes en Trudy hier nog woonden was de deur nooit op slot geweest. Brian had die traditie waarschijnlijk voortgezet. Zijn hart klopte in zijn keel toen hij naar binnen stapte. De bijkeuken rook nog steeds even muf als vroeger. Er hingen een paar jassen aan spijkers en op de betonnen vloer stonden vier paar afgetrapte klompen en een paar modderige rubberlaarzen.

‘Volluk!’ riep hij overmoediger dan hij zich voelde. Hij zette zich schrap voor Brians reactie, maar die bleef uit. Hij stapte de keuken in. Daar was het niet veel beter. Het granieten aanrecht stond vol vuile vaat en het rook er naar verrotting, verschaalde sigarettenrook en kattenbak. Op de tafel stonden twee borden en een volle asbak met peuken van shag en filtersigaretten met lippenstift. Voorzichtig sloop hij naar de deur, die naar de kamer leidde. Berend realiseerde zich dat hij al zes jaar naast de familie Doze, of wat ervan over was, woonde en nog nooit verder was geweest dan de keuken, en zelfs daar was hij maar een keer of twee geweest. Het viel hem op dat er weinig veranderd was in het huis, behalve dat het er nu een bende was.

Brian liet zich niet zien, terwijl Berend de bedompte woonkamer verkende. De schouw was er nog steeds. In plaats van de kachel stond er nu een grote televisie met een laag stof op het beeldscherm. De afstandsbediening lag op de salontafel, tussen lege bier- en colaflessen, papier en chipszakken in verschillende stadia van leegheid. In de vensterbank stonden twee dode planten. Het treurige huishouden van een gezin, waarvan alleen het jongste lid nog aanwezig was. Naast de bank trof Berend een studieboek aan.

Arbeidsrecht Begrepen.

Blijkbaar deed Brian dus toch pogingen om iets te studeren.

Voetstappen op de trap maakten dat hij als een haas terug naar de keuken sprintte. Net op tijd om zich te posteren in de deuropening tussen de bijkeuken en de keuken.

‘Wat moet jij hier?’ beet Brian hem toe. ‘Donder op.’

‘Hallo Brian, ik wil je wat vragen over gisteravond.’

‘Donder op!’ Dreigend kwam Brian op hem af. ‘Ga naar dat dure huis van je. Ga je rijke vriendje lastigvallen. Die vent, die voor veel te weinig het huis van mijn opa heeft gekocht.’ Berend hield zijn handen afwerend omhoog. Hij had geen zin om in discussie te gaan over Brians aantijgingen. ‘Brian, ik wil alleen maar weten of jij gisteravond iets raars gezien of gehoord hebt bij mij achter.’

‘Sodemieter op, zei ik! Wat begrijp jij daar niet van?’

‘Alles. Maar dit is belangrijk.’

‘Dat was mijn pa ook! Jullie denken maar dat je de hele boel hier over kunt nemen. Dat je alles kunt regelen. Je moet ons gewoon met rust laten. Ga weg!’

‘Brian, hou op. Je weet wat er gebeurd is met je vader. Daar had ik niets mee te maken.’

‘Niets? Als jij je bek had gehouden dan had hij nog geleefd!’

‘Brian, je weet dat dat niet waar is.’ Maar Berend wist donders goed dat alles anders was geweest als hij er niet was geweest. Hij was als een steen in een beekje geweest. Hij had de stroom omgelegd, ten goede, had hij gehoopt, maar door zijn toedoen was de stroom een weg gegaan die hij niet voorzien had.

‘Kimberley was...’

‘Hou je bek! Hou mijn zus erbuiten.’

‘Oké. Maar dit heeft niets te maken met je vader of Kimberley. Cecile is verdwenen. Heb jij iets gehoord of gezien?’

‘Nee.’ Het antwoord kwam te snel en te abrupt. Brian leek even na te denken en vervolgde toen, ‘is die ijskoningin van je eindelijk verstandig geworden? Is ze er eindelijk vandoor gegaan?’

Berend balde zijn vuisten, maar de woorden van Brian klonken niet gemeend. Er school een gerepeteerd lesje in. Brian leek erop gebroed te hebben deze woorden een keer uit te kunnen spreken.

Berend kon een felle reactie binnenhouden. 'Ik denk dat er iets gebeurd is, maar ik weet niet wat. Bono lag in de sloot en Cecile was weg. Ze heeft op de steiger gezeten en...'

En wat? Berend slikte, maar had de tegenwoordigheid van geest om Brians reactie te peilen. Zijn ogen, zijn lichaamshouding. Hij meende een lichte paniek in Brians ogen te zien. Heel even, maar meteen was het ook weer weg. Had hij het echt gezien of was de wens de vader van de gedachte.

'Je bent gisteravond toch weggeweest met de punter? De andere burenen, je weet wel, die gasten van Wiedezicht hebben je weg zien varen.'

Het was een gok. Misschien was Brian wel thuisgebleven.

'Dan moet je die maar vragen. Ik heb niets gezien. En nou opdonderen. Ik moet aan het werk.'

'Heb je iemand met mijn punter weg zien varen?'

Brian keek hem aan met een blik, zo koud als een ijspegel. 'Ik heb niets gezien of gehoord. Ga weg!'

Berend draaide zich om, wetend dat hij niets wijzer zou worden. Hij verwachtte niet dat Brian belangrijke afspraken kon hebben. Maar wat wist hij ervan?

Het begon te spetteren en plotseling kreeg hij haast. De jongens waren alleen thuis. Cecile zou hem vervloeken als ze het wist. Hij rende bijna de brug over, maar Melle zat doodgemoedereerd op de schommel en Hidde trapte tegen een voetbal. Berend betrapte zich erop dat hij opgelucht ademhaalde toen hij het alledaagse tafereel zag. Bono kwam met stijve poten naar buiten en liep hem toen kwispelend, maar met zijn oren in zijn nek, tegemoet.

De jongens begonnen meteen over het avondeten en Melle wilde weten wanneer mama terugkwam. Berend had geen antwoorden. Zijn keel kneep dicht, hij voelde tranen opkomen, die hij heftig wegslikte. Hij zuchtte een paar keer om zichzelf weer onder controle te krijgen. Hij dirigeerde de jongens naar

binnen toen de spetters overgingen in een fikse nazomerse plensbui. Gedrieën renden ze naar binnen. Bono volgde hen op de voet.

‘Schoenen uit,’ commandeerde Berend in de bijkeuken.

‘Mogen we tv kijken?’ buitte Hidde de situatie uit. Berend knikte en de jongens raceten naar de woonkamer. Even later drong het geluid van een tekenfilm met veel gegil en lawaai tot Berend door. Hij rommelde wat in de koelkast en trok keukenkastjes open, op zoek naar ingrediënten voor een fatsoenlijk avondmaal. Hij vond gehakt dat niet helemaal fris rook, een bakje met een restje macaroni en een stuk beschimmelde kaas. Wanneer had Cecile voor het laatst boodschappen gedaan? Hij wist het niet, maar er was te weinig in huis om iets in elkaar te draaien.

‘Ik ga even boodschappen doen,’ riep hij naar de jongens. Meteen vloog Melle overeind en sloeg zijn armen om Berend heen, ‘ik wil mee!’

Berend wilde protesteren, maar hij kon het niet over zijn hart verkrijgen de jongen achter te laten, wetend dat hij hartverscheurend overstuur zou raken. Hidde reageerde niet, dus samen met Melle vertrok hij naar de Plus. Op de parkeerplaats staaarde hij nog even naar Cecile’s auto, die daar werkeloos stond te staan. Hoe was ze vertrokken? Waarom had hij niet eerder gedacht aan haar auto?

Toen ze weer thuiskwamen zaten Hidde en Jonne samen naar een gewelddadig uitziende tekenfilm te kijken. Melle plofte bij zijn broers op de bank. Ze keken nauwelijks op toen hij aankondigde nog even de deur uit te gaan. Hij rende de brug over door de regen en spurtte terug naar de parkeerplaats. Hij opende het portier van Cecile’s auto en ging achter het stuur zitten. Hij keek rond, opende het dashboardkastje, voelde onder de stoelen en keek op de achterbank. Niets bijzonders. Een lege verpakking van een bountyreep, een servetje, twee lege cd-hoesjes. Hij stapte weer uit en opende de achterklep. Daar stond een tas in, maar toen hij hem openmaakte vond hij twee fleecedekens, een paar spanbanden, een veiligheidshesje en een doos bouten. Hij zuchtte. Hij gooide de klep weer dicht en liep terug naar huis. Daarna kleeedde hij zich uit, sprong onder de douche en trok droge kleren aan.

Hij overwoog de politie nog een keer te bellen, maar wist nu al dat ze niets zouden ondernemen als er geen concrete bewijzen waren dat er iets ernstigs gebeurd was. Met een bezwaard gemoed ging hij met het eten aan de gang.

Na het eten – macaroni met te veel kruiden – bracht hij Melle naar bed. Het kostte hem een half uur voordat de jongen zich gewonnen gaf en uitgeput en verdrietig ging slapen. Hidde ging een uur later, waarna hij nog een uurtje met Jonne alleen was. Het gebeurde niet vaak, maar hij genoot van de luttele uren die hij alleen met zijn oudste zoon doorbracht. Jonne was wijs voor zijn leeftijd. Een oude ziel, noemde Cecile hem.

‘Waar is mama, pap?’ was het eerste wat Jonne vroeg, toen Hidde naar zijn kamer was vertrokken. Ze zaten samen in de zitkuil, die uitkeek op het meer. De regen was overgegaan in een irritante miezer.

Berend zuchtte. ‘Ik weet het niet. Is er gisteravond iets gebeurd? Heb je iets vreemds opgemerkt?’

Jonne schudde zijn hoofd. ‘Ze heeft met Maartje gebeld. Wel een uur. Ik ben naar bed gegaan, want er kwam geen eind aan. Mama klonk bezorgd, maar ik heb het allemaal niet gevolgd.’

‘Hebben jullie buiten gezeten?’

‘Ja, even. Ik heb een wesp gevangen in mijn glas. Toen Maartje belde ben ik naar bed gegaan. Ik heb mama later niet meer binnen horen komen. Ze was boos dat ze niet naar de roeivereniging kon. Ik heb gezegd dat ik wel op wilde passen, maar dat wilde ze niet. Ik ben twaalf! En ze is altijd maar twee uurtjes weg. Ze gaat niet eens het dorp echt uit. Wat kan er nou gebeuren?’

Berend was het met hem eens, maar deze discussie had hij de laatste tijd al vaak met Cecile gevoerd. Ze was niet te vermurwen. Jonne was te jong om de verantwoordelijkheid op zich te nemen. Dat zou ze nog steeds vinden als Melle twaalf was, had Berend haar pasgeleden verweten. Waarna ze weer ruzie hadden gekregen.

‘Lag de punter aan de steiger toen jullie buiten zaten?’

‘Ja, ik heb hem zelfs nog wat beter vastgelegd, want de stootwillen zaten niet goed. Hij schuurde tegen de steiger. Hoezo?’

‘Hij is weg. Hij ligt er niet meer. Ik heb vanmorgen in het botenhuis gekeken, maar daar ligt hij ook niet.’

‘Wat gek. Denk je dat mama... nee, mama vaart niet. Die zegt altijd dat ze niet eens weet hoe dat moet.’ Er verscheen een diepe frons op Jonne’s voorhoofd. ‘Ik had niet naar binnen moeten gaan.’

‘Nee joh, daar heeft het toch niets mee te maken?’

Berend stond op en haalde een biertje uit de koelkast en schonk een glas cola voor Jonne in.

‘Waar heeft ze het met Maartje over gehad?’ vroeg hij terwijl hij het glas aan Jonne overhandigde.

‘Tets met de baby, geloof ik. En dat Dirk er niet is. Toen ben ik naar binnen gegaan.’

‘En heb je verder niets gezien of gehoord?’

Jonne schudde zijn hoofd. ‘Alleen Brian, die weer eens wegvoer.’

‘Weet je zeker dat het Brian was?’

Jonne knikte. ‘Het geluid van zijn buitenboordmotor herken ik wel hoor. Waar was Bono trouwens?’

Hij vertelde Jonne van zijn ontmoeting met de gasten van Wiedezicht.

‘Arme hond. Gelukkig dat dat meisje hem heeft opgevist.’ Berend hoorde de emotie in de stem van zijn oudste. Bono was er al voordat de kinderen kwamen. Het was Cecile’s hond, maar tegenwoordig liet ze hem steeds meer aan hem over. Alsof Bono voelde dat er over hem gepraat werd, duwde hij zijn grijze snoet tegen Berends elleboog en Berend haalde hem gedachteloos aan.

‘En Melle is gisteravond bij mij geweest. Hij was bang, want hij had enge mannen gezien.’

Berend keek hem verbaasd aan. ‘Maar dan had hij toch naar mama moeten gaan?’

‘Hij komt wel vaker bij mij als hij bang is. Hij had denk ik een nare droom gehad. Ik dacht dat mama nog buiten zat. Ik heb hem weer in bed gestopt en toen is hij gaan slapen.’

Nadat Jonne naar bed was gegaan zocht hij het nummer van Maartje op, maar bedacht zich weer. Hij liep naar Jonne's kamer en zei dat hij even weg moest. 'Als er wat is, dan bel je me maar, oké?'

'Waar ga je naartoe dan?'

'Even kijken of Dirk al thuis is.'

Jonne keek hem onderzoekend aan, 'mama zei gisteren dat hij pas tegen het weekend thuis zou komen. Is er wat gebeurd? Is alles goed met Maartje en de baby? Ze loopt toch op alle dagen? Dat zei mama gisteren.'

Berend vertelde hem van zijn plan om Maartje uit te horen over het gesprek dat ze gisteravond met Cecile gehad had. Of ze misschien iets tegen Maartje had laten vallen over haar plan om te vertrekken.

Jonne ging op de rand van zijn bed zitten en zette zijn bril af. Hij hield zijn iPhone omhoog en beloofde goed op te passen.

Berend knikte en liep het huis uit. Cecile zou hem de nek omdraaien als ze het wist, maar hij zette de gedachte meteen weer van zich af. Cecile was er niet. Hij moest weten wat ze met Maartje besproken had. Of die iets wist over de reden van haar verdwijning. En hij wilde haar reactie zien als hij haar ernaar vroeg.

5.

Achter het huis van Dirk en Maartje lagen stapels lange planken en andere bouwmaterialen. Dirk was al sinds ze daar woonden aan het verbouwen. Nadat de opa van Brian was overleden – verdronken toen hij met een flinke borrel op, lopend vanaf de overkant van het meer naar huis wilde - had Dirk zijn huis gekocht van de familie. Na een paar jaar studie en aansluitend een aantal jaren buitenland had Dirk ervoor gekozen terug te komen naar het dorp waar hij opgegroeid was. Hij had het huis voor een relatief klein bedrag op de kop getikt. Brians vader Jannes had zich met hand en tand verzet tegen de verkoop. Hij vond dat Dirk veel te weinig had betaald voor het huis. Dirk had zich op de verbouwing gestort, maar het schoot niet erg op. Hij had het dak opnieuw laten dekken, de kozijnen en vloeren vervangen en muren uitgebroken. Nu de baby op komst was had hij zich gestort op de babykamer, maar er moest nog steeds heel veel gebeuren. Op de vroegere deel stonden nieuwe keukenkastjes opgestapeld in dozen. Ook een bad, een dubbele wastafel en een toiletpot stonden als een stilleven te wachten tot ze op de bestemde plek werden geplaatst. Elke keer dat hij hier kwam verwonderde Berend zich erover dat er niets leek te veranderen aan de hoeveelheid materialen, die hier opgeslagen stond.

Berend klopte op de keukendeur, maar toen hij niets hoorde liep hij naar binnen. De oude keuken met een roestvrijstalen aanrechtblad en groene kastjes, die scheef hingen, contrasteerde hevig met de moderne eethoek, die op een versleten linoleumvloer stond. Hij liep door naar de kamer, waar oud en nieuw net zo waren gecombineerd. Mats, de Drentse Patsjshond blafte en sprong overeind. Toen hij Berend herkende kwam hij kwispelend op hem af. Aan de wand hing een projectieklok, die half tien aangaf. Maartje lag op de

versleten en doorgezakte bank onder een fleece deken. Ze schrok zichtbaar toen Berend onaangekondigd binnenstapte. Op een witte televisiekast stond een enorme televisie, waarop een Amerikaanse politiserie aan de gang was.

‘Wat... oh, hoi. Wat doe jij hier?’ Moeizaam ging ze rechtop zitten. Haar buik was enorm. Mats griste een bot uit zijn mand en liep daar kwispelend mee om Berend heen, waarbij hij bijna een beker van de witte, eivormige salontafel gooide. Maartje riep hem tot orde. Berend besloot met de deur in huis te vallen.

‘Heeft Cecile gisteravond iets gezegd over weggaan?’ Maartje verstijfde. Het duurde even voor ze reageerde.

‘Weggaan? Waar naartoe? Hoe bedoel je?’

‘Ze is weg. Sinds gisteravond.’

‘Verdwenen? Wanneer? Hoezo?’

‘Geen flauw idee. Toen ik thuiskwam was ze weg. Ze heeft een paar rare berichten gestuurd. Ze is weg en ik moet haar met rust laten. Heeft ze jou gisteravond iets verteld?’

Maartje schudde langzaam haar hoofd. ‘Nee, ze was kwaad op je. Ze had er genoeg van dat jij altijd alleen maar aan jezelf denkt. Hoe laat was jij thuis?’

‘Dat doet er toch niet toe? Ze heeft de jongens alleen gelaten. Ze is weggegaan toen ik nog niet thuis was.’

‘Maar het was dinsdag. Haar sportavond. Jouw avond om op ze te passen.’

‘Ja. Ik moest werken. Waar hebben jullie het over gehad?’

Maartje zuchtte. ‘Gewoon, de baby, de jongens, dingen die ons bezighouden. Ze heeft niets gezegd over weggaan.’ Ze staarde weer naar de televisie, waar een agent in burger zijn wapen afvuurde en wegdook achter een auto.

Berend wiebelde van zijn ene voet op de andere en wist niet goed wat hij nog vragen moest. Maartje ontweek zijn blik.

‘Wanneer komt Dirk thuis?’

‘Morgen.’ Ze bleef naar de televisie staren.

‘Oké.’ Hij draaide zich om en liep naar de deur. ‘Wil je me laten weten als je iets van Cecile hoort?’

Maartje antwoordde niet en Berend verliet het huis met een knoop in zijn maag. Hij had het gevoel dat Maartje hem niet alles had verteld, hoewel haar reactie hem wel oprecht had geleken. Toen hij langs het huis naar de brug over de gracht liep zag hij haar op de bank zitten met haar telefoon in haar handen. Ze zat met een geconcentreerd gezicht een berichtje te typen met twee duimen.

Berend haalde zijn telefoon tevoorschijn en zocht Dirk op in zijn lijst. *Hee, wanneer ben je weer in het land? Tijd om dit weekend even langs te komen? Ik moet met je praten.*

Achter het bericht verschenen vrijwel meteen twee blauwe vinkjes, maar een antwoord kreeg hij niet direct.

In gedachten en met de knoop in zijn maag steeds harder aangetrokken fietste Berend langs Fanfare. Er klonk muziek vanuit het café en in een flits zag hij een paar bekenden van de vroegere biljartvereniging aan de stamtafel zitten. Hij vermande zich en reed terug naar huis, waar hij – tegen beter weten in – hoopte Cecile aan te treffen.